

Hilde PEX Gezinspastoraal

Veel meer dan je op het eerste gezicht vermoedt, vormt het gezin de hoeksteen van onze samenleving, stelt Hilde PEX, zelf moeder van drie en coördinator van de Interdiocesane Dienst voor Gezinspastoraal. Op 15 mei, de Internationale Dag van het Gezin, lanceert deze dienst een elektronische nieuwsbrief om gezinnen te ondersteunen en te verrijken.

‘Welzijn van het gezin straalt af op samenleving’

Ilse VAN HALST

Op een dag kwam het dochttertje van Hilde PEX, toen nog een kleuter, thuis van school met een prangende vraag: „Wanneer krijg ik een nieuwe mama?” De vraag is tekenend voor de brede lading die de vlag ‘gezin’ vandaag dekt. De Interdiocesane Dienst voor Gezinspastoraal miste alvast de trein niet en heeft in haar werking oog voor de brede waaier van nieuwe samenlevingsvormen. „Maar ook gewone gezinnen, zonder een bijzondere problematiek, hebben nood aan bemoediging.”

– *Vorig jaar ruilde u de bankwereld voor een baan in de pastoraal. Een grote sprong?*

Zo lijkt het voor een buitenstaander. Voor mij was het een logisch gevolg van wat mij m'n hele leven al boeit. Het was een roeping die stilaan groeide. Geloof loopt als een rode draad doorheen mijn leven.

Na mijn studies Slavische talen trok ik een half jaar naar Moskou waar ik de Russisch-orthodoxe Kerk leerde kennen. Die liturgie, zo authentiek en doorleefd, verrijmde mijn geloofsbeleving en scherpte de zin aan voor de kracht van symbolen.

Na mijn huwelijk belandde ik in Leuven, waar ik me engageerde in onze parochie. Ik ben er lector, geef vormselcatechese en verzorg mee de kindervieringen. Daar maakte ik voor het eerst kennis met een parochie-assistent. Een wereld ging voor me open.

Toen ik na de geboorte van ons derde kindje een advertentie onder ogen kreeg om een theologische opleiding te volgen, schreef ik me meteen in. Het boeide me zo dat ik daarna de opleiding tot pastoraal werkster in Mechelen volgde. Geleidelijk groeide de aantrekkingskracht voor het pastorale werkveld en het idee om ook beroepshalve een andere richting in te slaan.

– *Hoe belangrijk is het gezin voor u?*

Mijn gezin beschouw ik als een geschenk. Het geeft zin en betekenis aan mijn leven. Op de doopkaartjes van onze kinderen schreven we dat ze toevertrouwd worden aan onze liefde, zorg en geborgenheid. Dat vat voor mij goed samen wat een gezin zou moeten zijn. Een plaats van beminnen en bemind worden ondanks fouten en tekorten, een plaats waar elk zichzelf kan zijn, waar men goed voor elkaar zorgt, waar elk zich geborgen weet.

In mijn ogen heeft elk gezin een dubbele opdracht, die ik best kan omschrijven met een vers uit het Johannesevangelie (10, 10): „Opdat zij leven zouden bezitten, en wel in overvloed”. In het gezin probeert elk ervoor te zorgen dat iedereen mag zijn wie hij of zij in wezen is. Maar het welzijn en welbevinden van partners, ouders en kinderen reikt verder en straalt ook af op de omgeving en ruimer op de samenleving. Juist die band met de samenleving vind ik essentieel. Het houdt een oproep in om als

gezin betrokken te zijn op de medemens en om als kinderen en ouders uit te groeien tot mensen die hun verantwoordelijkheid in de wereld nemen.

– *Vormt de brede waaier nieuwe samenlevingsvormen een belangrijke uitdaging voor de gezinspastoraal vandaag?*

Gezinspastoraal staat open voor alle gezinnen, zeker wanneer ze gelovig zijn, zoekend of openstaan voor verdieping. Niet alleen het klassieke gezin, ook nieuw samengestelde gezinnen, eenoudergezinnen, mensen die gescheiden zijn. We besteden al langer veel aandacht aan deze samenlevingsvormen en dat zal zo blijven. Maar de grote uitdaging is veeleer hoe we gewone gezinnen, zonder een specifieke problematiek, kunnen bereiken. Ook hen moeten we bemoedigen en erkennen in al het goede wat ze doen. Zodat ze merken dat ze niet alleen staan in hun christen zijn.

We zetten allerhande samenwerkingsverbanden op met gezinsbewegingen om in Kerk, samenleving en media ruimere bekendheid te geven aan wat er gebeurt voor, door en met gezinnen. Ook om nieuwe initiatieven te nemen waardoor gezinnen, hoe verscheiden ze vandaag ook zijn, verrijkt, ondersteund en bemoedigd worden. Daarom lanceren we op 15 mei onze elektronische nieuwsbrief, in het najaar vernieuwen we onze website en op 18 oktober organiseren we een gezins- en familiedag.

„Gods genade werkt ook in gezinnen die niet beantwoorden aan het ideaal van de Kerk”

– *Wat kan de Kerk doen voor gezinnen?*

Het is belangrijk dat ze aandacht schenkt aan het gezin, omdat dit de eerste plaats is waar het geloof beleefd wordt, waar gedankt, gevierd en vergeven wordt. Het gezin is van oudsher de huiskerk, wat betekent dat Gods genade er werkzaam is. In elk gezin, ongeacht de vorm, want God laat zich niet inkapselen in structuren.

Hilde Pex: ‘Een grote uitdaging voor ons is om gewone gezinnen te bereiken. Ook zij hebben bemoediging nodig.’ © Hugo Maris

De Kerk zou voor gezinnen vooral ontmoetingskansen moeten scheppen. Ouders worden daadwerkelijk verrijkt en ondersteund wanneer ze verbondenheid ervaren met andere gezinnen. De Kerk kan dit stimuleren door bijvoorbeeld een gezinsdag te organiseren, maar ook eenvoudig door na de zondagsviering in de parochiezaal gezinnen de kans te geven elkaar bij pot en pint te ontmoeten. De Kerk moet gezinnen ook ondersteunen in hun opvoedingstaak en in geloofscommunicatie. In onze parochie leggen we bijvoorbeeld kinderbijbels en kleurprenten klaar, soms zelfs kruiswoordraadsels over het evangelie van die zondag. Zo voelen gezinnen en kinderen zich welkom.

– *Als de Kerk haar stem laat horen over het gezin, is dat een stem die vaak tegen de borst stuit, zeker in verband met echtscheiding.*

Omdat ze – met de beste bedoelingen – spreekt vanuit een evangelisch ideaal, dat om verschillende redenen niet voor iedereen haalbaar is. Aan de basis gaan we daar

in de pastorale praktijk anders mee om. Met het klassieke gezin voor ogen als ideaal, houden we rekening met de realiteit. Als we geloven dat de naam van God betekent ‘Ik zal er zijn voor u’, geldt dit ook voor wie het hoge ideaal van de Kerk om welke reden dan ook niet kan waarmaken. Gods genade werkt óók in die gezinnen.

Dat betekent niet dat we onze huwelijksvoorbereiding moeten minimaliseren. Integendeel, de Kerk mag zich best wat sterker profileren in onze samenleving die zo complex wordt en waarin alles geoorloofd lijkt. Maar zonder te veroordelen wie dat ideaal niet kan bereiken of een andere weg kiest. Misschien moet de Kerk meer barmhartigheid en begrip leren tonen. Het moet immers duidelijk zijn dat alle gezinnen, in welke vorm ook, welkom zijn in de Kerk. Je moet altijd kijken met ogen van hoop. Als paasmensen. Er is altijd opstanding en groei mogelijk. Voor iedereen.

Wil je de gratis elektronische nieuwsbrief ontvangen? Mail even naar ldgp@kerknet.be.